اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره خوارې کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې ډیر سخت منع دی

پښتونستان

پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

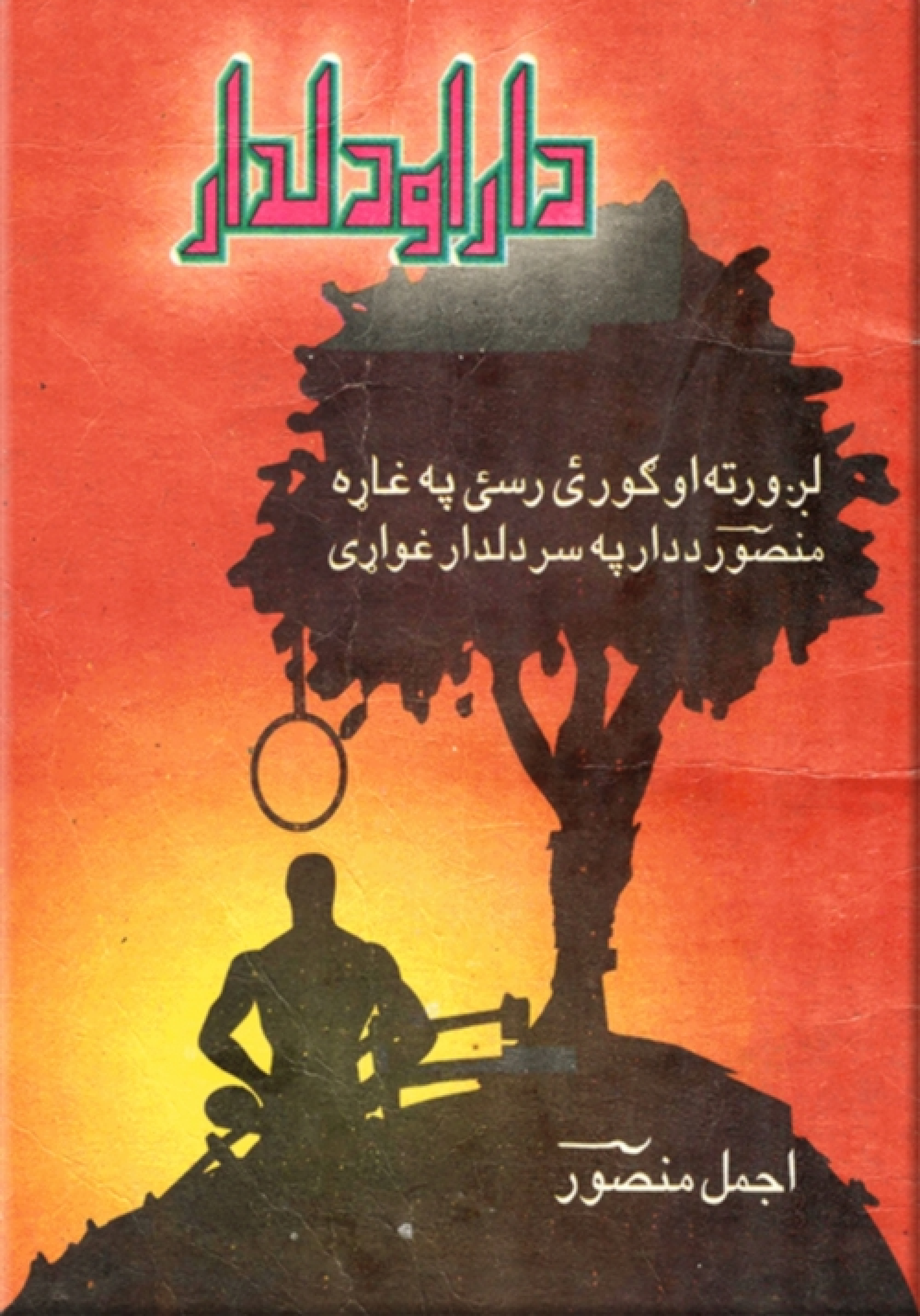

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ——— دار او دلدار

د ليکوال نوم ——— اجمل منصور

کتابت ——— محمد رسول پښتو اکيډمي

سرپانه ——— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د کوسهره

شمېر ——— پنځه سوه

د چاپ کال ——— نولس سوه اته نوي

قيمت ——— ۳۰، روپۍ

خورونکي

کالج بک ډپو تو پۍ (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منته

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساګر، جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشین، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے.

دا هغه ښاغلي دي چي ځنو ئې دې کتاب چاپ کولو ته او پارولم زما حوصله ئې یو په دوه کړه -

عطاء الرحمٰن زهیر - ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علی دوسهره او سید افضال شاه (سادات ګرافکس لاهور) چې زما د دې کتاب سرپاڼه ئې هم جوړه کړې ده - دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم قسم مرسته کړې ده -

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دي دواړو زما په دې کتاب څو کو ښې لیکلي دي - زه د دې پوره ته ذکرشوو ملګرو او مشرانو سره د

سید قیوم - افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د ټولو غږو هم ډېره، ډېره منته کوم چې زما حوصلې ئې اوچتې کړې -

اجمل منصور

شهیدان (توپچه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور - دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانیږي چې هر څوک د غه اصطلاحات یا واقعیات زاړه دي څو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانیږي -

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور څو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے. او د غني خان د خلې دې خطاب سره ځ ښځې انصاف کړے دے. اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلې دي -

منصور د څه څو په دار اوختې
چې د آشنا راز دې څرو له یو ړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغه تول شاعري مجموعي طور په دغه خیال ر نګینه ده - زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې د ماشوم د حالاتو جیر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په داسې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکرلري - حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو وینس احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه دده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په داسې عمر کښې داسې آمد ته نور څه و نبلے شي؟ زه د روایت مطابق د هغهٔ شاعرۍ ته دعا نهٔ کوم د هغهٔ ژوند ته دُعا کویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو دا به رڼا وي - رویکي -

نورالبشر نوید
افغان کالونې پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چا نه دے پیدا نهٔ تري پیدا دي
نهٔ بدلیږي په یو حال دے ذوالجلال

نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مو لیوال دے ذوالجلال

هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چا نه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سیال ئې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ماښام مال

نیل چوپال

۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتنو کښې به غيرت، مينه او توان راولي
د رقيب خپلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه کونګ دي شمه بل که د رڼه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۹۲ - ۱۲ - ۳۱
ماځيګر مال
خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

دا چې مخې اول ماته په ولاړه ووُ
نن ئې زهٔ در کښې ولاړیمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نیا سره واصل شوم

اوس د جانانه کیله اوکړمه جانانه
زهٔ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصورٓ په یارانې د یقین اوشو
د دین په وخت دې جانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله د پرېږي وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مسکے مسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ کړ پدمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس ورنه کړو مه
د ستاسو خېمنتوب دے که خېمن زماجانان دے

ښېل عقل پرې تمام کړم په مطلب ئې پوهه نه شم
د ستاسو نظریه کښې لا یې فن زماجانان دے

منصوره چې ئې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل دېر مې په میکده کښې
چې په لمن کې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګوډېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلې یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

د هر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده ئې د ماځیگر کړې وه
تېرې خورې شوې ماځیگر نهٔ راځي

ساقي و بلبل دا ته چې د ننه راشه
د میخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمگین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لېونے کړمه منصورهٔ
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملائکهٔ خُله کښېنوه یوځل په شونډو

رشید[1] په مچ مجروح[2] په سترګو ډیکی
هیڅ اونهٔ ښکهٔ تکل په شونډو
په تخئیل کښې لېونتوب را واخلي
کله مچې را مې شي غزل په شونډو
غاصب مې څکه ګنهګار بوللي
مانه دے پاتې شیشې محل په شونډو
پرون ئې ماته وشول خبل ګناه ده
نن ئې شراب څېله بهېدل په شونډو
غونې زیګ شي په ما ورېږېږم
اجمل چې خُله بدم دَ اجمل په شونډو

1- مامون رشید رشید 2- مشتاق مجروح یوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل يو
که کور ګران دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

ياد مقطع نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

د ښکلي په لټون کښې مې خيالات خواره واره شول
زړول که لږ شان کم وو نو اوس زيات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګېرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وايه څنګ به مې له تانه زړګے بېله شي
منګري چې مې تمول په امارات خواره واره شول
ماوې يار ته به يم، يو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په مازغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼې مې اباسين ته په سلګو کښې دا سې ووې
تنها شوم چې تمول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به ئې هم اوري هم به وائي په سرو شونډو
منصوره که ئې نرې کښې دې ابيات خواره واره شول

پښته ۹۳ - ۳ - ۲۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستوري نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاس ونه چې اوغورځېږي
زړه د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګې څه لېونی غوندې دی
یار سره هم په قیل و قال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وي پروا مه کوه
دا لېونی به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نه لري
کنه مسېن دي په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نه د وکېږي
منصور د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفي لوُ يول هم فنکاري ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکاري ده

د حسينو ژړول هم فنکاري ده
د حسينو خندول هم فنکاري ده
تش دا نه چې ارمان اووژني فنکار شي
د ا خوبونه تښتول هم فنکاري ده

ګوانه دا ګوري د هر چا زړه نهٔ دي
بلا زړونه دړدول هم فنکاري ده
يا رب ګاه خندا کښې ووئيل منصوره
ستا په شان غزل ليکل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما ځیګر پیا تې شو
هغه منګي هغه ګودر پیا تې شو

څنګه منزل ته زه ورورسیږم
چې نیمه لاره کښې د سبر پیا تې شو
آخر پښتون یم مېلمه څنګه وشرم
د یار غم کور کښې د ځیګر پیا تې شو
اشنا زما د سره کوزنه کړه لو
د عشق پېټې مې په سر پیا تې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر پیا تې شو

پیا ګل منصور په جانان هر څه بایلُه
تش د لفظونو جادوګر پیا تې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو د را تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوړې په ما را نهٔ شي
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

سترګو مې سترګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دي د پیالو نهٔ یمه

څله مې سوړې اوس په ګټو اولي
اوس دي د ذرهٔ نه دوتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند رې مهٔ وایا
چې شه بې وفا سند رې مهٔ وایا

یو ځل مې د زړهٔ نه روبا سلے دے
بیا به د اشنا سند رې مهٔ وایا
دا مې سرمایه ده ددې سترې ژوند
څهٔ وایې چې دا سند رې مهٔ وایه
غلے شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سند رې مهٔ وایا
خُله مې ماته نه ژبه چاړې نه ده
یا دوې چې زما سند رې مهٔ وایا

نن کل محي دا سې وې منصوره چې
تماکړمه رسوا سند رې مهٔ وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړګے د سترګو رپ کښي ورک شو
دا لیونے د سترګو رپ کښي ورک شو

زما د کلي ښکلا یاتې نه شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښي ورک شو
چې زما پر ښتو سره او نغښتلو
ستا منګے د سترګو رپ کښي ورک شو
بیګاه چې ما پرینه خُله کښېښودله
سُور اننګے د سترګو رپ کښي ورک شو
یار مې لا ګُل زلفو کښي اینښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښي ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوښ ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښي ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مړ چېچلې غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مې مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مړ را څه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څهٔ له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونهٔ کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه مړه دې منم خودا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړې مه
راته روبهٔ ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

«ګُل»

ته مې د زړګي ګل يې
ته مې د پېتکي ګل يې
ماته ورکېدے نه شي
ته د پسرلي ګُل يې

ستا ونه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړه زما بيمار بيمار

ته د ليونې ارمان
ته د ليونې ګل يې

خوند دې زلميتوب کوي
خوند مې ليونتوب کوي
زړه په زلفو خوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انار لرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اورېل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نه کړې
وه ګله واقعي ګل دې
ما نه ورکېږې نه شې
ته د پسرلي ګل دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پڅې مې په پښه نه راځي
نوم يې په خُله نه راځي

مادر ته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ماته
په نيمه شپه نه راځي
مونږ ه قتل ساندې وايو
مونږ له ټپه نه راځي
ياره کهٔ هر څهٔ ووے
ماله غصه نه راځي
پښتنې به مې ماتې شي نو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا شکو ګيله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وينم وېلې کېږم چې دې نهٔ وينم سوزېږم
زهٔ ترکومې په سوزېږم زهٔ ترڅو به وېلې کېږم

زهٔ د ژوند او مرگ په داسې بريد ولاړ يمه زړگيه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مړکېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن ئې هر یو چوپال سوزي
نن ئې هر ځې ژړېږي
هره پېغله ئې سر توره
د سر تاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې یاره
زوے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نهٔ وه
هغه پېغله سرتورېږي
پښتو ن ورک پښتون تالاشهٔ
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل د وطن شو خاورې
ګولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سړکښي
خپل وطن ته وادهٔ کېږي

نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرنا شته
نهٔ زما پېغلې ګډېږي

رقيب په ساز شو نو
پښتون دهر ځاے تالا کېږي

نو خدايه ولې، خدايه ولې
په موږ د ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
د حسين جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي یو موږ دواړه
حسینو په دردمن زړه دردولي یو موږ دواړه

ځ چا زموږ په غم د خوشحالۍ تمبل وهلے
د ځ چا په خفګان تل ژړېدلي یو موږ دواړه

رېبار رو ما د یار د کوڅه پرېښودې نهٔ ده
رقیب کهٔ د جانان چم کښې ګنځلي یو موږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
ګنځل مه کړه یوبل ته نازولي یو موږ دواړه

تش نوم مو یوشان نهٔ دے په کردار کښې هم یوشان یو
منصوره یار له دربار ندې ختلي یو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
څکه ساقي د مېکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم والوتلې
څنګه په چل چلکنۍ دې پښې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې اوویستې

غربته روک شې دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

ې
تا به منصور غوندې په دار اوځړې
که دې جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼې

وه د کالام غېږه کښې لوے شوي يه
خوب وينم کهٔ تهٔ وے چې مابڼ ته څو

جيب کښې يو پيسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې مابڼ ته څو

زهٔ درسره لار بانډي قدم نا خلم
څنګه تهٔ لاڅهٔ وے چې مابڼ ته څو

څنګه د يخنۍ نه ګوګله شوے يُې
بيا به راته نهٔ وے چې مابڼ ته څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاوښل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
د ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې کړېوان چې چم ته راغلے
چاوښل چې ستا محبوب چاوې پاګل دے
پښنې چې ستړې شوې نو زړه ته ئې وښل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره سزل دے
ستا ښائست خو ورځ تر ورځه سېوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژرنده دل دے
ژلمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
داسې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غوښتنه کرمه وائي غل دے
د غزل دېرمخ تګ دعوېدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غوندې په دار څوک زوړند نه شول
دېکوانه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یم ساده یم کلیوال یم
ته د شیش محل زه د چوپال یم

ټولو ته یو شان ټول را ته یو شان دي
ستورے یم نمر یم هلال یم
اوسه پورې چل د وتو نه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال یم
اوس مې مانې اوسنله پوهه شوم
یاره باکمال ته یې بې کمال یم
پاڼې مې غېرت د تاریخ ډکې کړې
نر یم پښتون یم ننګیال یم
سر بېر، ګرېوان سیرې پښې ابلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یم

اوکړه ما منصور باندې زېښت ګله
ستا د پاره دار باندې خوشحال یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغور ځېږي
قدم اخلي ورتا ویني!
د جانان ویښته سپینیږي
کال په کال چې بوډا کیږي
زه به څنګه ورته ووایم
نوے کال دې مبارک شه

دا ګلونه ماشوماڼے
دا بچي وسه دا خواراڼے
چې دوړې یسې ژړیږي
چې ئې خُله نه راټولیږي
زه به څنګه ورته ووایم
نوے کال دې مبارک شه

چې په پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ اوښکې ئې بهیږي
د چا زړه ئې یرې نه خوږیږي
زه به څنګه ورته ووایم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچۍ ئي
دا وړې وړې پاڅه ئي
د غنۍ نه چې د پېښږي
په جاموکښې نۀ پېښږي
زۀ به څنګه ورته ووېم
نوي کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازارکښې
تولې خبرې په لويه لار کښې
څوک دده په حال خبرېږي
چې په دۀ به څۀ تېرېږي
زۀ به څنګه ورته ووېم
نوي کال دې مبارک شه

نوي کال چې راروان دے
دې کښې مانه يار روان دے
يار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړۀ خوږېږي
زۀ به څنګه ورته ووېم
نوي کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مينه کښې ګهائل دے
دم درود يې نۀ چلېږي
چې په يار پسې دردېږي
زۀ به څنګه ورته ووېم
نوي کال دې مبارک شه

بچې مې زړګي ته رانزدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مه خوږېږه
غبږ کښې د لبږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړه درځ طبیب نه شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون یې ماته وئیل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان وئیل!
مُلا د خوارې عقیدې جانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ مستي مې راوستلے شي بهار کښې
د زړګي وېښي به اوښولم ګلزار کښې

ستمګره ياره کله به لا دروځې!
تور، د سترګو مې سپينېږي انتظار کښې

شهزادګۍ د شپېره غونډې په ما خبر کړئ
د يوسف پشان به حال شوم کړمار کښې

کۀ زمونږ کلي کښې داسې محل نشته
چا سپياکې دې تېلي ستاسو ښار کښې

ماته يو دي لېونے يمه منصور يم
فرق نۀ کوم په دار او په دلدار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولے دے
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژبې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې ژبه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتا یه رولیکم رنګین غوندې غزل سپړلیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سپړلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوی وو تل
راشه رو ښانه که نن بیا هغه محفل سپړلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپړلیه
والله چې نه کوي قرار پکښې ګوګل سپړلیه

په کوم محل کمو ما هغو کښې چې ستا هوانه لګي
خاورې دې شي هغه ما نهی هغه محل سپړلیه

پرون رباب چې راله ستا د راتلو زېرې راکړو
لا یم ترو سه په انتظار باندې رحمل سپړلیه

د آزادی په ورځ نېټه ۲۴-۸-۹۳ سحر مال خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوځ به د رقیب په چل رو ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د بل احوال معلوم شي
چې سوري سوري د ننه په کوګل شي

ای صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په ټوټو، ټوټو کښې ټې د زړه ګل شي

ملا جانانه تا ته هم به جنت هېر شي
که رو دې چرته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نه یې اجمله
ته اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور یمه زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقۍ کښې به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ منر سنګے د هر سوال یمه د تُرکو

دُنیاوي کار سا نه نهٔ کیږي یارانو
چې ا نښتے په جنجال یمه د ترکو

چې په مخ ئې د ویښتو خطونه راشي
د پر خنده په د غمي حال یمه د ترکو

دا چې ما اجمل د ځان په څوا کښې کښېنه
محلتے او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګي غواړي لال خونې مړونې اوسېدل
نور نه کېږي زمانه ابادوکښې اوسېدل

پردې امه کړه زړګیه که د سخته پتا راغله
حسرت مې دی د یار تورو ګڼو ... کې اوسېدل
روکېږه مُلاجانه نور دې نه زور د وعظونه
د یار سره کوم به مېکده کښې وسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترڅو به زه کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائي ملګرو
ځُم نور نه کوم د لته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره لیونیه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړکوټي اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرخه: اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرمو کښې اوسېدل په طرخه
لیکلے دو -
نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېني دا سې بل چې ځان له یارکړم
ستانه نهٔ شم صبر به لے ځان به خوارکړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نورڅهٔ دي
ښکلي یارمې تل تېښ باسي زهٔ اعتبارکړم
رنګ مې زېړ وي ښېني مې ړېي په بدحال یم
ستا په ورانې ګل مخیه چې ګفتار کړم
چې یوځل واۍ زما نامه وا نځلې
لږ نے یمه بیا هم دلدار دلدار کړم
پرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوۍ کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال یم تهٔ کړم نهٔ ې
چې نړۍ کښې دې د ښکلو توبهٔ کاد کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ پیکه غونډه کښې شپه ده
څو یار څوا کښې دے څوږه ده

ستا د زړۀ نه به اوسه ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم ډیوې بلومه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شیخ په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څۀ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راشه کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړهٔ زما ځیګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژوندے یم ستا د مینې په نوم
د پیاکې مینې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لوبه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څهٔ شوې
صبا به څه ځائے کښې دا پیغې آودم
اخر د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
ښښته دے پیغلې نهٔ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلې ګودره څهٔ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
واڼ منصور چې ستمګره څهٔ شوې

میا شتنی ریکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بیا څه کوم د روم و شام ښکلي
څو کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټره چا سره یاري نه کړي
دا سپي اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره که تا یاري پالـلې وه
اوس به په دنیا نه وو بدنام ښکلي

سوبږ څو په کنځلو کښې هم نه یادې
نور څو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړې بیا یې ماته کړې
دا منصوره دې زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زما نه نور زما د محبت پښتنه مهٔ کړئ
پتنګ په شان مئین سوزېږو کښې مې ژوندون دے

رقیبه کهٔ هر څهٔ اوکړې صبر والے مې ترې نهٔ شي
ددې کوڅو ملنګ یم دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څهٔ اووېم جانانه
نهٔ مړو کښې حساب یم نهٔ ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ ئې شم چې ورکولے هغه شے غواړې
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به بنهٔ په تره مزدوري کوُم
ګُل چې اوسېدو لـه کورګے غواړي
د ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مینه صفا زړهٔ صفا تندے غواړي
وینه د زړګي دې پرېښه اوشیندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به یارانه ورسره اوپالم
هر ماښام چې خوله کښې اننګے غواړي
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بیا هغه سرے غواړي

زړونه یې ورله توُل خاورې ایرې کړلو
اوګوره منصور ته بیا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

خان ته په کمه خُله مالیار وائي زه یوې نه شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې واخستلې
ته خیل محل خپلې بمانۍ کښې خنګ خوشحاله روسې
زمونږ د خوارو ګریوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هیڅ نه کړي اثر د ښیارې درده خلقه
زمه کابل کښې چو پیالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه نا ترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمع په ما څه روڼه شول
په ژوبل زړه کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کوډې به پرې دي تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دی چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپينه کړو
زۀ به دې ترکمې انتظار کړمه
ما ته جوړ دپاسه پاګل نشته دے
تل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئې درته اوستايُم
کم ، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نۀ کړلو
زۀ منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه یم ما پرې کړې اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صیاد دے

بې له تا نه سکه کور بغیر د مُوره
ستا په سرخوې د زړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوځې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلے زړهٔ مې هر ځائے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې د زما آه و فغان نهٔ کړي
زما ځځکښې زما چل اشنا شیداد دے

وه رېباره نن پاگل منصور ته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېماني قاتلاني
ترڅو به ارمان وړني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا گانې قاتلانې
ژوند ے ارمان مې وړ نې خندا گانې قاتلانې

منت د رته کوم گو رے له مانه لرې نهٔ شي
زړگے مې خو ښوي ستا سو پشانې قاتلانې

اثر پرېښته گلا به زما آه فغان نهٔ کړي
بو ځي مې قتل گاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او دا يې وا ئي
د دې نه سپو انشته سزا گانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګې مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېږه په سور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څهٔ روزړګې یل څهٔ وایي
زړګې قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کورکښې اختیار غواړي

لېږ ورته او ګوري رسۍ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړه په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما دخپل درد سندرکولې ګُله چرته کښې وې

ستا په سر وایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پایزېب مې واچول وربل مې خور شو
ماته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زه ښونے ووم د وفا په مطلب څه پوهېدم
جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښن ده د یوې خبرې راکړه ځواب
چې په ما یې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نهٔ دې درځي څواله غټې سړے دے
خوار زړګيه جوړې ستا خوښ شوے دے"دے •

د جانان مخ ګلستان بربتې ازغي دي
د ګلاب په شان ئې يو يو اسنګے دے

پښتون ياره د دې خبرې مهٔ کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګړندے دے

څهٔ که عمر ئې اوويا کلونه تېر شهٔ
لا څو فکر د بزمي بابا ځلمے دے

زما بدې شي او څوا ته مې کښېني
دا منصور څو عجيبه شان لېونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
دلته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زهٔ خو زړهٔ ستړے یم یارانو په قلارۍ مې پرېږدئ
ماته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ ماغزهٔ مې مهٔ خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښهٔ نهٔ لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دې کهٔ تور دې او کهٔ سپین دې
ماته خو یو د یوسف پشان حسین دې

دا زموږ د باغ غوټۍ په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغې خو ګل چین دې
څهٔ پروون خو باران لا روه کندې کړې
اے ربه باره نن به را شي اسمان شین دې
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق را ته ښودلے ابا سین دې
ماپروون وئیل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار زهین دې

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
کهٔ غزل د منصور څومره رنګین دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ستر شو د کوره بهرنهٔ را وځي
که د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مهٔ کوره
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماڼۍ د لوګو ډک بازار زمانه ښکي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مرۍ د بے دیارمینه کښي
سرے په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدۍ ده که دوه ویشتمه راشي
خو ښتنه ګورے سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي ویل چي دا منصور راته پاګل ښکاریږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاتهٔ وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړهٔ وژني

خدائے خبر په روئ باندې چا څهٔ اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانهٔ وژني
تا چې مې یادونه زړهٔ کښې ووژلے
کوم پښتون په کور مېلمانهٔ وژني
تا کهٔ د زړهٔ راز ووے په دار شولے
ما به هم د یار په طرف تلهٔ وژني
تا ته ګناه نشته دے پروا مهٔ کړه
ما خو د اخپل زړهٔ د اخپل مازغهٔ وژني

څهٔ کنه هغه خو انا الحق ووې
ما څهٔ کړي ما منصور په څهٔ وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدای دې لویه کړهٔ بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ځنې ښکلې
کاش کهٔ ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے روښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
تهٔ په خپله یې ستکه سپینه
بیا جامې مهٔ اچوه سپینې
د باجې د زړهٔ قرار یې
د انور د بدن ویښې
کاش کهٔ ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

.خشرو تا ته خوشحال يې

چراغ ستا نه چاپېر بري
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلي ستا مزه کړي
اے ستمن دهر چا زړه کښې

بس دا يو حسرت وسېږي

کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښې ووسېدلے
ته يو ګل يوه غوټۍ يې

يو حسينه لونګۍ يې

د حسينو نه حسينه

د رګ کلي شهزادګۍ يې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجيبه ښاپېرۍ يې
کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښې ووسېدلے

اے زما د زړه مسګرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصوير د مينې جوړ که

اے د مينې انځور ګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے دو نبرې اے جادوګرې

کاش که ستا پشانتې ګل هم

زما کور کښې ووسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ښوابۀ ښوابۀ مې د قيصې خلق
څۀ رنګ دي لا ستا د ښادې خلق

تا چې مې ريبنې ريبنې کړېوان ګنډۀ
وو په تماشه ټول د محلې خلق
تۀ چې ماسره په ټنګ کېنې او ډېرې
يم حېران په څۀ اخلي لمبې خلق
يو رقيب ښونۀ دے چې به پوۓ شي
ټنګ به پوهوم د ې د کوڅې خلق
يو ارمان ئې دوي له پوره نۀ کړلو
څله کړي خدايا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوابۀ دي زيات
دا زما د کلي ې اسرې خلق

مرګ نه د منصور رو ستوبه او کوري
هر ځاۓ کېنې ۓ او ستا ئۀ نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله ترېږې خلې
آه زړګيه تار بښتيا وي زه پياګل وم
چې د سرکه نه سمبږي دا کږې خلې
د انصاف طمع به څنګه ترېنه اوکړو
چا چې کړې زموږ په وينو باندې سرې خلې
زه د لادو بادو پرېوتم زړه ُ ست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او دوې خلې

چې بنا ُسته ګلاب مستي کړي زړه کښې وايم
کاش چې بښکل ئې کړم منصوره په دې خلې خلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغهٔ چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې ستړکې مې خوړلے د دُرشل د پاسه
سانه خهٔ پته وه جانانه چې به تهٔ را درومې
ما خو نهٔ سرد ےگومنځ کړے نهٔ مې لاس وینځلي
زهٔ خولاهاغسې د بوال باندې خوبیا کې تیم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
تهٔ ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلئ غږوه
زهٔ به جامې اووینځم ځان له به کمځې اوکړمه
تهٔ په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زهٔ به غویان بېئې ته بوځمه گیا به اوکړم
تهٔ را پسې روستو چوکه په لاس را منډې وهه
په شنو واښو کښې به اودهٔ شوغوان به موږ اوترو
تهٔ به شپېلئ غږوې زهٔ به دې ستا ئم تېوکښې
نو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوبیا کې بره کېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نه شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خو دې کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مټین کړم ستا مننه خو تپوس کومه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دعا کښې دا سې وو یې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهر ونه څېړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او ښځې څنګه واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائې شراب خطیب دې راله څله راکړو

غلام کړې ناسته د رقیبو په ټولې کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بعبرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هرچاله بښېګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یمه

مانه بغېر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جاروځې
غربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څخهٔ وېښلے نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل ئې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان او نفاړلو
ښې پرغنډو پـله روانې نهٔ شوې
ذړهٔ مې بوړا شهٔ نظر کاړې ښودهٔ
مراوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے تهٔ زما پشانې نهٔ شوې
ژندګی څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان رو باسلو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

اوبنـــکې مې په مخ باندې راماتې شوې
تهٔ چې د وفالاره کښې پاتې شوې

اوس به د مُلا دخوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پېکښې خاورې په سرنوستې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

تهٔ یې ځُلا کړه لو څو مجبوره شو
اوبنکې چې اشناته ننواتې شوې

کـړې منصور خبرې د رقیب د چم
ځکه یې حوصلې د زړهٔ میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته یې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

خنګه په دار یې خېژوي اوکنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګی مې نه ټیګي ډېر پاره اوس په دې کلي کښې
زړګی به څه او لیګي ناسته دی زړګی کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې ننه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه منګی کلي کښې
یار ته سلام نه پس ډېر پاره د رسي دوا په چې
بغير لستانه ایسار بيني نه سپرلی کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندي ستا په کوڅه کښې تیرکړم
زمانه نه دی پاتې هیڅ پوله پېتې کلي کښې
صبا په لوی سفر روان یم مروره یاره
او ګنه دا مې اخیري ماخیګری کلي کښې

زما یقین دی څکه نه دا ځم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لیونی کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زر ده چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بې څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
د ساده باده جانان به مې پاګل کړي

بس په دهٔ باندې هم روښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ چې مخې د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانه ځوانئ دَل کړم د وخت ژړندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
مارو تا چې پښکنې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ماشوم چې ښاریه کښې ورک شي
داسې مې زړه ستا ننداره کښې ورک شي

چې د گل مخي مخ ته اوگوره مسه
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنگل کښې ورک شم
لکه مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې راوڅښو ، يسله خود کښې راشو
زاهد چې راوڅښي میخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفا نه ښائي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څه اووایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
ځلې چې زور شي مقبره کښې ورک شي

ورک نهٔ شي

ګل د دوارو سترګو تور که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه ربباره دا زما د اشنا کور دے
ورته دوه سترګې څلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وي خبر که هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوښو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړه به مې ستا په زړه کښې کور وانخلي

پام کوه سترګو له زور مه ورکوه
د زړه د دنیا مې چرته زور وانخلي

دده په مړ وجود به څه تنبر بڼ یې
چې یې قدم په څوا د کور وانخلي

د لسته به څنګ غریب په خپله موړ شي
چا نه روټۍ چې قرض پور د وانخلي

د نوي دور بنګلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هیڅرې به تور وانخلي

بیا څو منصور نه دے دروغ به وایي
ګل نه چې بیا مې خوله په زور وانخلي

په کومه خوله به ځان ته وایي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار بیینه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې وکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کنه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چېښنه ده

یو ماښ ته ختې نهٔ شي
بل دې یو یو سپږ پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښنه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په کور کښې يار ساتم خوښوے نه ساتم
صفا ئې ووېل چې نور په زړه کښې دے نه ساتم

بغير د ياره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقيبه زه د زړه په کور کښې بل سړے نه ساتم

د جانان کوڅو کوڅو برېښو سره او نه ښکلي
د دې د يرې نه په پوزه مېخکے نه ساتم

تا سره مينه کوم مينه د رنه غواړم کله
د زړه په دشته کښې د بغض بُرغلے نه ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نه کوم
تن دے مې روڼ وي چاته وران وېجاړ تن دے نه ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زمایه ننګ شرمیږي زهٔ خوستایه ننګ بې نام یم
دا سې هېر به دې کړم ګله، ځکه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د ذرهٔ سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیت دې راته خراب دے کهٔ او بو کښې نشه نشته
ځکه چې ومه په یو ځاځکي ساقي ها غسې په جام یم

ستا دمینې پر مخ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم تېر کړي خوږ مه، غورځېدلے ګام په ګام یم

نهٔ منصور خفه کوٌمه نهٔ جانان نه صبر بس شم
سحر تا ته په سجده یم دا شنا چم کښې ما بنام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نۀ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راورېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه په پټهو نه ختم نۀ شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ګڼلا نۀ شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې دوصال په تنه مۀ کړه
ارمانونه مې قتلېږي لا تر اوسه

دے
يم حېران چې منصور روغ دے که پاګل
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونهٔ رسي
هغه به ستا ور بل ته ونهٔ رسي

چې خپلې ښې ځان پسې خپله راښکې
چرې به نېد منزل ته ونهٔ رسي
روایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونهٔ رسي
هغه به څهٔ سړوي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونهٔ رسي
شرط پرې کېږ و اشنا زما غزل چې
ستا دې خپلې کنځل ته ونهٔ رسي

مره به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لبونې اجمل ته ونهٔ رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غوندې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وریځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه اوس د غنم رنګو خوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځې ښکلي غواړې
لیونیه مابه زر، ذرې، ذرې کړې

ملا وصیل شاید دا بل منصور په دار کړي
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي يم"

څنګه روس مي پېژني
ښځه په غور راوګوره

هغه زوړ اشنا دي يم
موږ چي پټ پټ تونې کړو

تانه چي ورک شوې وم
مانه چي ورک شوې وې

روس دي خيال کښي راغلمه
ستا جوړې ياد ېږي نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چي الله هو به وې
بره د ججرې په کټ
موږ دواړه چي ناست به وو

څنګه روس څه پوهه شوې
روس درته درياد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوې يه

هاغه زوړ اشنا دي يم
هاغه زوړ اشنا دي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوز په و قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې ځي، چې کېږي
زما زړګے د سوز په و قابل دے

اَناالحق

يو ويشتمه که يې که هم اناالحق ووېي
په قسم چې به يې جټ خلق په دار کړي

منصُور هاغه منصور نهٔ دے لېونيه
چې ستا غوندې کښې جټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جليا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ، مني روکنه

بغېږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورېنه شوله
زما د وينې رنګ، مني اوکنه
ماپه د هلي هم باچايي کړې ده
زما د تورې شرنګ مني او کنه
چې راګوزار شوم يارخنداکښې ووې
څنګه دستر ګو جنګ مني اوکهٔ نه
چې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوهٔ
زمونږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا څو مني چې زهٔ منصور ملنګ يم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د دنګو غرونو نه زار شم
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار شم
ستا د وګړو سپینو زړونو زار شم
ستا د زلمو د همتونو نه زار شم

له تا لوګے له تا قربان وطنه
په ما دې وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زيږيدلے يمه
زه ستا په خاوره لوييدلے يمه
ستا په نوم هر چا پيژندلے يمه
تا په قدم قدم ګټلے يمه

وطنه
مونږ ټول په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خيبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
بيخي د بل په وطن نه ورکوم

رسوم بيرغ دې تر اسمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دد ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونړه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شند ورکه ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا نوګے به کرم خپل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تاته معلوم یمه مبا شور یم
په تا بائللمه سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې ناوینې کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پیدا نهٔ کړو دیار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستا د یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے بې تا په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسئ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړنۍ
ځوزه بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شوندو د سرو نو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یاد بڼ يي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په وینځه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ما سره ستا په ځائې یو ځا وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر روڼه لیدو
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر روڼه لیدو!

دیار د هجر په دېوه بانډې مې ځان روسپېړه
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر روڼه لیدو.
ماته د ژوند د ښکلا خځه پته ده خځه ته وايي
ما زندان تورو تیږو کښې سحر روڼه لیدو
په سپین رخسار بانډې یې زلفې لکه شپې خورې دي
نن مې د یار په اننګو کښې سحر روڼه لیدو
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تارتار کړو ګله
چا په رېبنو رېبنو جامو کښې سحر روڼه لیدو
مونږه تېکې د ژوندون په هر ډګر رڼو خورې
مونږه په دې سپېرو تندو کښې سحر روڼه لیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

ﭼﻲ کله مړ شمه زهٔ
نو ما په خاورو بنخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کهٔ بیا سوزئ مې زهٔ
خیر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې څکه
زما خوږو ملګرو
چرته هغه اونهٔ سوي
ﭼﻲ مې په زړهٔ کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پورته آزاد نظم ما د اردو ژبې د یو نظم په خیال کښې لیکلے دے ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق وریښي تشلي په اوښ به يې سوره راوړي

روس به مېلمنه راوړي

موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زه د پرخو شحالیږ مه

زه د خو شحالۍ نه په جامو کښې ځښېږ مه

مخکښې به جنجيان وي اوښ به روستو کېڅاوه راوړي

روس به مېلمنه راوړي

موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې

ناستې سهیلۍ به ورسره وي ښنګ په ښنګ کښې

څوک به ورله توره چائے، څوک به ورله شنه راوړي

روس به مېلمنه راوړي

موږ کور سمبال کړے دے

وائي د توپچۍ منصور ناوې خفه کېږ ه مه

روس به د پر عالم راشي غلو شه ژړېږ ه مه

تاله به کوسۍ او مېږ ماله به سهره راوړي

روس به مېلمنه راوړي

موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library